A°. 1838. N°. 37.

WOENSDAG, 9den MEI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 6 Mei 1838.

De Commissie tot aanneming en beoordeeling der in te leveren aangifte van verkochte *Dram* en *Melassie* en der revenuen van *Houtwaren*, op aanstaande Woensdag den 9den dezer, in plaats van Vrijdag den 11den Mei, zullende vaceren; zoo wordt zulks bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Militair Bureau.

Den 8 Mei 1838.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, is bij Gouvernements-Order van heden, No. 135, tot TWEEDE LUITENANT bij de Kompagnie Koloniale Guides van *Suriname* benoemd en aangesteld, de Adjudant-Onderofficier bij dezelve Guides CARL ERNEST HOEMANN.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Advertentien.

Aanstaande Zaturdag den 12den dezer, des morgens ten *zes* uren, zal de gewone Exercitie met de *Brandspuiten* plaats vinden.

Paramaribo, den 8 Mei 1838.

De Opperbrandmeester,
H. G. ROUX.

MAATSCHAPPIJ:
Tot Nut van 't Algemeen.

Het BESTUUR der Maatschappij: TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN, besloten hebbende, met terughouding van eenige Exemplaren van ieder Werk, alle de Boeken aan genoemde Maatschappij toebehoorende, publiek te doen verkoopen, zoo stelt het vooraf elk en een iegelijk, in de gelegenheid, om zich van die Werken te voorzien, welke hem mogten ontbreken; — *alleen* betalende, wat de Almanakken betreft, per jaargang *f* 1-00.

Zullende deze Werken verkrijgbaar zijn bij den Bode J. C. HEIJMANS, tot den eersten Julij aanstaande.

Paramaribo, den 5 Mei 1838.

De Secretaris,
J. H. DE FRIDERICI.

Geboorte- en Sterfgevallen.

BURGERLIJKE STAND:

Van den 1sten tot en met den 30sten April 1838, zijn ingeschreven, als:

BEVALLEN: Rebecca David Sanches, Echtgenoot van Isaac Bromet, zoon. — Elisabeth Johanna Franke, Echtgenoot van Pieter Hendrik Arons, dochter. — Maria Cornelia van Bakland, zoon. — Francina Saspemeer, zoon. — Elisabeth van Geerken, dochter. — Jacoba Sara Singer, Echtgenoot van Johan Hendrik Rekeg, zoon. — Dientje Smith, Echtgenoot van Jacobus Mongeheel, zoon. — Catharina Bruijning, zoon. — Albertina Margaretha Adama, Echtgenoot van Johannis Hallo Jr., zoon. — Jansie Charlotte Elisabeth Meijer, zoon. — Amalia Augustina Causalius, dochter. — Dientje Mozes Coster, Echtgenoot van Joseph Heidemans, dochter. — Antoinetta Isabella Krauch, zoon. — Johanna Charlotte Meriba, een zoon en eene dochter. — Susanna Mellegonde Schouten, dochter. — Rachel van Emden, Echtgenoot van Mr. Carel Heilbron, dochter. — Mietje Brandt, zoon. — Geertruida Charlotte Wijgant, zoon. — Henriette van Bänffer, zoon. — Elisabeth Francina van der Steede, dochter.

OVERLEDEN: Mozes van Louiszoon, oud 54 jaren. — Christina Elisabeth Houtkloof, dochter van Helena Anna Houtkleef, oud 6 jaren en 8 maanden. Jan van der Haar, Matroos aan boord van Z. M. Fregat Algiers, oud na gissing 25 jaren. — Cornelia Helena Gouse, dochter van Johanna Louisa Picholeth, oud 4 jaren en 6 maanden. — Cornelis Abraham Meijer, zoon van Carel Abraham Meijer en Esther Princes Fernandes, oud 4 maanden en 14 dagen. — François George van van Ommeren, oud 20 jaren. — Albert Gerbrand Frederik Coblijn, zoon van Gerardina Elisabeth Bouwerman, oud 14 jaren en 5 maanden. — Magdalena Hendrika Brugts, dochter van Jacoba Mietje Scholsborg, oud 7 jaren en 6 maanden. — Theodorus Samuel Viegelandzoon, oud 40 jaren. — Cornelis Jacobus van Gomperts, oud na gissing 45 jaren. — Jan Schobbé, oud 50 jaren. — Bernard Josephus Ries, zoon van Joseph Samuel Ries en Simcha Jacob Samson, oud 6 maanden. — Marie Jeanne Louise Pacolton, oud 57 jaren. — Helena Christina, dochter van Johanna Christina Smidt, oud 1 jaar en 5 maanden. — Isaac Perserus, oud 45 jaren. — Susanna Elisabeth David, oud na gissing 25 jaren. — Frederik Bartelink, oud 37 jaren en 14 dagen. — Petronella van Paceatton, oud 84 jaren. — George Willem Hampe, zoon van George Christiaan Hampe en Johanna Wilhelmina Mack, oud 2 jaren en 6 maanden. — Rachel de la Parra, dochter van Mordechai de la Parra en Rebecca Bueno de Mesquita, oud 2 jaren en 6 maanden. — Juliana Lea van Bak, oud 80 jaren. — Maria Antoinetta, dochter van Harriette Wilhelmina Roepel, oud 9 maanden. — Jean Catharina, dochter van Marianna Frederica Arons, oud 4 maanden. — David Joseph Tronis, oud 58 jaren. — Amimba van Theresia van Moll, oud 80 jaren. — Henrich Gottlieb Holscher, Matroos van Z. M. Fregat Algiers, oud 36 jaren.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 4den dezer, de Nederlandsche Schoener Bucklebury, Kapt. T. Gregory, van Marowijne, hebbende 1 dag reis; Passagiers: de gewezene Huishoudster van den overledene Chirurgijn der 2de klasse, Cusin, met twee Kinderen en een Slaaf, behoorende aan den Boedel van gemelden Officier, benevens een Korporaal van het Bataillon Jagers No. 27.

Den 6sten, de Nederlandsche Schoener Dolphyn, Kapt. G. Ellart, van Coronie, hebbende 3 dagen reis; Passagiers: de Heeren G. Banks en S. van Tirol met een bediende.

Idem, de Engelsche Sloep Fan Fan, Kapt. F. W. Leue, van Demerary, hebbende 7 dagen reis; Passagiers: de Heeren M. van der Elst en T. T. Soesman.

Mengelingen.

DE TWEELINGEN.

In den herfst van 1828 bezocht ik de stad N., overschoon gelegen op den wester oever van de rivier *Connecticut*. Mijne zaken bragten mij ten huize van B., een Regtsgeleerde van zeventig jaren, thans rustende van zijnen arbeid, en de vruchten genietende van een leven, even gelukkig als volstandig toegewijd aan zijn beroep. Zijne zijkamer was ruim en rijk versierd met keur van schilderijen. Eene derzelven trok inzonderheid mijne aandacht. Zij vertoonde eene moeder met twee schoone kinderen, in elken arm een; een dunne sluijer was als over de groep geworpen, en een derde drukte de lippen op moeders wang. »Dat," riep ik uit, op het schilderstuk wijzende, »is eene fraaije schilderij. Zeg mij, bid ik u, wie verbeeldt het?" — »Het is eene moeder en hare tweelingen; het stuk zelf wordt zeer fraai geacht, maar ik waardeer het nog hooger, van wege de herinneringen, aan hetzelve verknocht." Ik zag mijnen vriend aan; hij verstond mij. »Ga zitten," sprak hij; »ik wil u de historie van dit schilderstuk verhalen." Wij zetteden ons neder, en mijn vriend deed mij het volgende verhaal.

Tijdens den omwentelingskrijg woonde in het westelijk deel van *Masschusetts* een landman, met name *Stedman*. Hij was een wakker man, van zeer achtingswaardige Engelsche afkomst, welopgevoed, zich onderscheidende door ongemeene vastheid van karakter, onkreukbare eerlijkheid, en standvastige verkleefdheid aan zijnen Koning. Zijne achting was zoo wel gevestigd, dat, zelfs toen de geweldigste afkeer tegen het Koningschap zich bij de gemeente openbaarde, *Stedman*, schoon een *Tory*, om zijne staatkundige gevoelens geenen overlast had te lijden.

Thans verscheen het tijdstip, dat *Burgoyne* uit het Noorden kwam opdagen; een tijd van groote bezorgdheid voor de vrienden zoo wel als de vijanden der omwenteling, en die hunne uiterste krachtsinspanning vorderde. De patriotsche Militie schaarde zich onder den standaard van *Gates* en *Stark*; terwijl velen der *Torijs* zich naar het hoofdkwartier van *Burgoyne* en *Baum* begaven. Onder de laatsten was ook *Stedman*. Zoodra hij zulks als uitgemaakten pligt beschouwde, nam hij een teeder afscheid van zijne echtgenoote, eene vrouw van ongemeene schoonheid, van zijne tweelingzonen en zijne dochter, steeg te paard, en vertrok. Hij voegde zich bij de rampspoedige togtgenooten van *Baum*, en werd door den zegepralenden *Stark*, nevens anderen, krijgsgevangen gemaakt.

Hij gaf zich geene moeite, om zijnen naam of karakter te verbergen; beide waren dus weldra bekend, en hij werd diensvolgens, als een verrader, naar den kerker gevoerd. Die kerker nu bevond zich in bouwvalligen toestand. De landman werd, op zekeren nacht, gewekt door verscheidene personen. »Gij kunt," zeiden zij tot hem, »uwe vrijheid erlangen: wij hebben eene bres gemaakt in de gevangenis, door welke gij kunt ontsnappen." Tot hunne verbazing, echter, weigerde *Stedman* hardnekkig, dezelve te verlaten. Vergeefs drongen zij bij hem aan; vergeefs hielden zij hem voor, dat zijn leven op het spel stond. Zijn antwoord was, dat hij een eerlijk man was, een onderdaan van Koning

George, en dat hij, om zijnen hals van de galg te bevrijden, niet bij nacht steelswijs door een gat wilde kruipen, en de rebellen op die wijze ontloopen. Alle hunne pogingen vruchteloos vindende, verwijderden zich zijne vrienden ten laatste, niet zonder hunne geraaktheid te doen blijken.

Eindelijk kwam ook zijne zaak aan de orde van den dag. De plaats, waar het Hof zitting hield, was ongeveer 60 mijlen van daar gelegen. *Stedman* deed den Schout (*Sheriff*), die hem kwam afhalen, opmerken, dat het kosten en tijd zou uitwinnen, wanneer hem vergund werd, alleen en te voet derwaarts te gaan. »En ondersteld," zeide de Schout, »dat gij uw lijfsbehoud boven uw eer steldet, en mij u in het *Britsche* kamp liet zoeken?" — »Ik dacht," hernam de landman, bloedrood van verontwaardiging, »dat ik sprak tot iemand, die mij kende." — »Ik ken u inderdaad," zeide de Schout; »ik schertste slechts; gij zult uwen zin hebben. Ga, en over drie dagen wacht ik u te S." De landman ging, en ten bestemden tijde leverde hij zichzelven in handen van den Schout.

Mijne taak was het, hem als Advocaat bij te staan. *Stedman* stond er op, voor het Hof, om zijne gansche historie te verhalen; en, wanneer ik partij wilde trekken van sommige kunsttermen, viel hij mij telkens in de rede, zeggende, dat hij mij niet had aangenomen om te draaijen, maar alleen om hem bij te staan in het vermelden der waarheid. Nimmer heb ik zulk een voorbeeld van eerlijke naauwgezetheid bijgewoond. Het was aandoenlijk, getuige te zijn van zijne zucht voor strikte, onbewimpelde waarheid, hem verheffende boven elke andere bedenking, en zijne borst beheerschende, als een gevoel, sterker zelfs dan de liefde tot het leven. Meer dan eens zag ik tranen in de oogen zijner Regters. Nooit voorheen, noch sedert, heb ik zulk eene belangstelling gevoeld [illegible] eenen kliënt. Ik pleitte voor hem, gelijk ik zou gepleit hebben voor mijn eigen leven. Tranen perste ik af; en toch vermogt ik niet, het oordeel te zwenken van gestrenge mannen, meer gedreven door pligtbesef, dan door de meêwarige inspraak der menschelijkheid. *Stedman* werd ter dood veroordeeld. Ik zeide hem, dat er kans van *pardon* bestond, wanneer hij daarom wilde verzoeken. Ik stelde een verzoekschrift op, en verzocht hem, dit te teekenen; maar hij weigerde zulks. »Ik heb," dus sprak hij, »gedaan wat ik pligt achtte. Ik kan vergiffenis vragen van mijn' God en mijn' Koning; maar huichelarij zou het zijn, vergeving te vragen van deze menschen, voor eene daad, welke ik andermaal zou verrigten, zoo ik wederom in gelijke omstandigheden werd geplaatst. Neen! verg mij niet, dit verzoekschrift te teekenen. Indien, hetgeen gij de zaak der vrijheid van *Amerika* noemt, het bloed vordert van een eerlijk man, voor de gemoedelijke vervulling van hetgeen hij pligt kent, laat mij dan deszelfs slagtoffer zijn! Ga, naar mijne Regters, en zeg hun, dat mijne vrees noch hope op hen berusten." — Vruchteloos was het, dat ik de zaak aandrong, en ik verwijderde mij als wanhopig.

Huiswaarts keerende, ontmoette ik toevallig een mijner bekenden, een jong man van schitterende talenten, bezield met eene hartstogtelijke zucht voor de schilderkunst. Dit dreef hem telkens aan tot uitstappen door het land, met oogmerk om zulke voorwerpen en tafereelen te schetsen, als hem belang inboezemden. Hij keerde juist terug van eene dier omzwervingen. Ik vond hem zittende voor zijn ezel, de laatste toetsen gevende aan de schilderij, welke uwe bijzondere aandacht trok. Hij vroeg mijn oordeel over dezelve. »Een schoon stuk," zeide ik; »is het verdichting, of zijn het portretten?" — »Het zijn portretten," hernam hij; »en, behoudens misschien eene kleine opsiering, zijn het, zoo ik mij niet bedriege, strikt gelijkende portretten van de vrouw en kinderen van uwen ongelukkigen kliënt *Stedman*. In den loop van mijne wandeling bragt het geval mij aan zijne woning te H. Nooit zag ik eene fraaijer groep! De moeder is eene uit duizend, en de tweelingen zijn een paar Cherubijnen." — »Zeg mij," riep ik, de hand naar het schilderstuk uitstrekkende; »zeg mij, zijn het waarlijk getrouwe en welgelijkende portretten van de vrouw en kinderen van *Stedman*?" Mijne drift deed mijnen vriend mij met verlazing aanstaren. Hij verzekerde mij andermaal, dat, voor zoo veel hij over zijne eigene gewrochten vermogt te oordeelen, de portretten bijzonder geleken. Ik vroeg niets meer, maar greep de schilderij, en vloog met dezelve naar den kerker van mijnen kliënt. Ik vond hem gezeten, het aangezigt met zijne handen bedekkende, en, naar het scheen, door bittere gemoedsaandoeningen gefolterd. Ik plaatste het tafereel op zulk eene wijze, dat het niet missen konde, of hij moest het opmerken. Ik leide het verzoekschrift op de kleine tafel naast hem neder, en verwijderde mij haastig, zonder te spreken.

Na verloop van een half uur keerde ik terug. De landman greep mijne hand, terwijl de tranen langs zijne wangen biggelden; zijne oogen staarden op de schilderij, vervolgens op het verzoekschrift. Hij sprak geen woord, maar reikte mij het laatste over. Ik nam het aan, en verliet het naar verblijf. Het verzoekschrift was geteekend. Het vond een gunstig gehoor, en *Stedman* werd op vrije voeten gesteld.

ZELDZAME SOORT VAN LIEFDE.

(Een waar Voorval, ontleend uit de *Gazette des Tribunaux.*)

Voor het *Hof van Assises der Cotes du Nord* (*St. Brieuc*) verscheen onlangs eene dienstmaagd, met name *Françoise Tardivel*, als zoodanig sinds verscheidene jaren wonende bij de weduwe *le Voguer*, pachster, waar zij meer als eene vriendin dan als dienstbode werd bejegend. Dit meisje, alreeds niet jong meer, werd verliefd op den eenigen zoon van het huis, en schroomde niet, hem hare liefde te openbaren. Maar, zij werd afgewezen. »Wat kan ik doen, om u te behagen?" vroeg hem *Françoise*, op deze weigering: »Liefde baat niet; want gij weet, hoe zeer ik u bemin! Begeert gij misschien geld? Morgen zal ik het bezitten, en het aan uwe voeten nederleggen." *Françoise* wist, dat de geldelijke bezitting der weduwe besloten was in eene kast, van welke zij zich gemakkelijk den sleutel konde verschaffen. Hierop was men geenszins verdacht. Zij maakte zich meester van al het geld, ongeveer 1800 franken, en vernieuwde toen haar aanzoek bij *Allain le Voguer*. »Thans," zeide zij tot hem, ben ik rijk en gij zijt arm. Trouw mij; ik zal u gelukkig maken. Ik heb 1800 franken verstopt. Op den dag, dat wij van het altaar zullen wederkeeren, zal ik dezelve in uwe handen stellen." — Gedurende eenige dagen poogde *Allain* de zaak in het vriendelijke te vinden met haar, die hem zulk een zonderling bewijs van hare liefde gaf. »Ik heb geen lust tot trouwen," zeide hij; »laat mij mijne vrijheid, en behoud, zoo ge wilt: 3 of 400 franken voor uzelve." Maar *Françoise*, al meer en meer hartstogtelijk in hare min, wees dit aanbod met fierheid van de hand; *alles of niets*, was haar laatste woord. — Dit zeldzaam geval baarde opzien, en de weduwe *le Voguer* besloot in het einde, het meisje bij het geregt aan te klagen. Op den 22 October ll. werd zij verhoord, als beschuldigd van diefstal bij hare meesteres. Zij bekende terstond; maar niets was in staat, haar te bewegen tot het openbaren van de plaats, waar zij de 1800 franken had verborgen, verklarende zij, dat zij dezelve niet zoude wedergeven, dan op den dag, dat zij met *Allain* uit de kerk zou zijn teruggekeerd; en zij heeft dezelve zoo wel verstopt, dat het tot dusverre niet mogelijk is geweest, het geld op te sporen. Daar de diefstal bij hare meesteres gepleegd was, werd de beschuldigde veroordeeld tot vijfjarige kerkenstraf. Het zal te bezien staan, of, die tijd verstreken en de verborgen schat niet wedergevonden zijnde, *Françoise* niet, op hare beurt, door *Allain* ten huwelijk zal gevraagd worden!

HENDRIK DE IV EN ZIJN KLEERMAKER.

De kleermaker van *Hendrik den IV* van Frankrijk had een werkje over de Staatsverbetering opgesteld, en bood hetzelve den Koning aan, die het glimlagchend aannam, het doorbladerde, en vervolgens tot eenen Kamerdienaar zeide: »Roep mijnen Kanselier, opdat hij »mij de maat van een' rok neme, naardien mijn snijder begonnen is, over de »verbetering van den Staat te schrijven!"

HELDENSCHERTS.

Toen *de Latour-Maubourg* een been door een' kanonskogel werd weggenomen, zag hij zijn' bediende schreijen. »Waarom schreit gij?" zeide de Fransche Generaal: »Gij bedenkt niet, dat gij eene »laars minder zult hebben te poetsen."

Een Schotsche landman, twintig mijlen in het rond beroemd om zijne kracht en behendigheid in ligchaams-oefeningen, was dikwerf genoodzaakt te vechten, met lieden, die de nieuwsgierigheid dreef, zich met hem te meten. Lord D. was een groot minnaar van boxen, en kwam enkel van Londen, om zijne krachten tegen den Schotschen *Athletus* te beproeven. Deze was aan het werk in eenen tuin, niet verre van zijne woning, toen de edele Lord zich vertoonde. De laatste steeg af, en begaf zich dadelijk bij den boer, terwijl hij zijn paard bij den toom hield, vervolgens hetzelve aan een' boom vastgemaakt hebbende, zeide hij, »kameraad, ik heb veel van u hooren spreken, en ik heb eene verre reis gedaan, om u te zien en te beproeven, wie van ons den ander zal omverwerpen." De Schot, zonder den Lord te antwoorden, nam hem dadelijk om zijn middel, wierp hem over de heining buiten den tuin, en ging vervolgens met de grootste koelbloedigheid weder aan zijnen arbeid. Toen de nieuwsgierige zich zoo goed mogelijk weder had opgerigt, zeide de boer tot hem, »wel nu, hebt gij mij nog iets te zeggen." — »Neen," hernam zijne genade, »wees slechts zoo goed mij nu mijn paard na te werpen.

Stand der Maan.

1	*Mei*	EERSTE KWARTIER.
9	»	VOLLE MAAN.
16	»	LAATSTE KWARTIER.
23	»	NIEUWE MAAN.
31	»	EERSTE KWARTIER.

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water.
9 WOENSDAG.	's mor.	6-00	's av.	12-00
10 DONDERDAG.	»	6-51	»	12-51
11 VRIJDAG.	»	7-42	»	1-42
12 ZATURDAG.	»	8-33	»	2-33

Ter Drukkerij van GEZS SUTERSERRES.